

Kámen v sochu

Pracuje na ní už šest nebo sedm let a stále se neblíží konci. Není lehké sloužit papežovi. Michelangelo často uvažuje nad tím, jestli se někdy dočká podobného úspěchu, jako když poprvé odhalil svou mistrovskou sochu Davida. Bylo to ve Florencii, nedlouho předtím, než ho papež zaměstnal.

Michelangelovi bylo pouhých 26 let, když si ho povolali správci florentské katedrály, aby pro ně vytvořil rozměrnou sochu. Původně ji začal z obrovského kusu kamene vytesávat jiný sochař, Agostino di Duccio, Donatellův přítel, avšak nakonec to vzdal. Socha měla představovat hrdinného Davida. Proč právě jeho? „Protože byl mladý, plný energie a odhodlání vítězit, přesně jako naše město,“ říkali Florentinové. V Bibli se píše, že mladý pastýř David svedl boj s obrem Goliášem, strašlivým šampionem pelištejské armády. Davidovu jedinou zbraň představoval kožený prak, kterým od svých oveček odháněl vlky. Goliáš se mu vysmíval, ale pastýřova přesně mířená střela zasáhla mohutného protivníka přímo mezi oči a v mžiku ho zabila.

Nádherný kus carrarského mramoru byl vysoký jako tři muži. Michelangelo Agostina proklínal. Sekal totiž do kamene přesně tam, kde měly být nohy jeho sochy. Ať plánoval vytvořit cokoli, musel se teď přizpůsobit hrubým dírům, které po sobě Agostino zanechal.

Možná to ale nakonec nebylo tak špatné. Možná to bude pro Michelangela šance, jak dokázat, že najde sochu opravdu v každém kameni – i v tom, do kterého už před ním někdo zasáhl. Použije všechny své dovednosti, aby odstranil nepotřebnou kamennou masu a odhalil silnou mladou postavu Davida. Ve Florencii se tou dobou hodně mluvilo o úžasných počinech starých sochařů. Michelangelo si ale předsevzal, že staré Řeky a Římany porazí v jejich

Michelangelo

vlastní hře. Vyrochl tu největší a nejnádhernější lidskou figuru, jakou kdo za posledních dva tisíce let vytvořil.

Pracoval dva roky. Když byla socha hotová, správce katedrály byl talentem mladého umělce a jeho odvážnými nápady naprosto unesen. Jak se mu jen povedlo dát jediné postavě tolik výrazu – směs sebevědomí a obav v Davidově tváři, pocit klidu a nebezpečí najednou? Uvědomovali si však také to, že socha byla příliš velká a těžká, než aby ji mohli umístit na střešku kostela, kam měla původně přijít.

Když vše pobrali s ostatními umělci včetně Leonarda, rozhodli se, že Michelangelův *David* by měl stát uprostřed hlavního florentského náměstí, přímo před radnicí. Dělníci vysekali díru ve vstupu do Michelangelovy dílny a vytáhli *David*a ven. Na místo určení ho pak vezli ulicemi města se vši slávou. Ještě toho dne ho místní banda výtržníků zasypala kameny – možná se jim víc líbila Donatellova socha, která čestné místo zabírala před ním. Michelangela to ale příliš netrápilo. „To jen dokazuje, že pokud vytváříš něco důležitého, vždycky si naděláš nepřátele,“ uvažoval. Byl si moc dobře vědom, že *David* ho vynesl vysoko nad ostatní sochaře jeho doby.

„Když se nad tím zamyslíš, je to úžasné,“ vytrhl Michelangela ze zamýšlení mistrův hlas, „jeden den jsi s v Římě s Jeho Svatostí a druhý den se ocitneš v lomu a vykládáš si se svým starým kamarádem.“

„Hádej, co bych dělal raději,“ Michelangelova vážná napjatá tvář povolí. Poplácá mistra po zádech. Rukama ještě jednou přejede po čerstvě uříznutém mramorovém bloku. A uvnitř něj – ano, cítí to naprosto jasně. Uvnitř se už napíná socha a vši silou se snaží vyloupnout z kamene ven.